

Arrest

nr. 257 396 van 29 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn.

Op 9 augustus 2011 werd voor de verzoekende partij een aankomstverklaring opgesteld te Brussel.

Op 21 december 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn schoonvader, van Belgische nationaliteit.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 juni 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 165.250, d.d. 5 april 2016 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring.

De burgemeester van de gemeente Hoegaarden nam op 12 mei 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 174.834, d.d. 19 september 2016 verwierp de Raad het beroep. De bestreden beslissing was inmiddels immers ingetrokken op 17 juni 2016.

Per schrijven d.d. 29 juni 2016 werd door de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend.

De aanvraag werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard bij beslissing d.d. 22 september 2016. Er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Tegen voormelde beslissingen werd een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 185.502, d.d. 18.04.2017, verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 7 november 2016 richtte de raadsman van de verzoekende partij inmiddels een schrijven aan de burgemeester van Hoegaarden getiteld 'Aanvraag tot erkenning van het recht op verblijf – artikel 40ter VW', waarin werd aangegeven dat de verzoekende partij op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet recht heeft op verblijf in hoedanigheid van descendent van zijn schoonvader. Tevens werd er op gewezen dat de verzoekende partij reeds recht heeft op een F-kaart op grond van een vorige aanvraag gezinshereniging.

Op 29 november 2016 richtte de gemeente Hoegaarden een e-mail aan de raadsman van de verzoekende partij, met volgende vermelding:

“Ik heb de documenten in goede orde ontvangen.

Wij kunnen geen F kaart afleveren.

Wat de gezinshereniging betreft met de moeder (brief van 7 november) gaat niet daar zij ook een verlies van verblijfsrecht gekregen heeft.”

Tegen voormelde e-mail stelde de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde bij arrest nr. 185.503, d.d. 18 april 2017, de beslissing d.d. 29 november 2016 van de gemeente Hoegaarden *“waardoor de aanvraag van verzoeker tot erkenning van zijn recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt”*

In een artikel 4 van hetzelfde arrest nr. 185.503 d.d. 18 april 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring voor het overige, aldus met betrekking tot de zogenoemde beslissing *“waardoor de Gemeente Hoegaarden weigert hem een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie te geven”*.

Tegen voormeld arrest nr. 185.503 d.d. 18 april 2017 werd een cassatieberoep ingesteld door de verzoekende partij.

Bij arrest nr. 243.124 d.d. 6 december verwierp de Raad van State het cassatieberoep van de verzoekende partij.

De burgemeester van de stad Hoegaarden nam in antwoord op de aanvraag ingediend op 7 november 2016 inmiddels een beslissing tot niet-inoverwegingneming en dit op 7 november 2017. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 243.132 d.d. 27 oktober 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteindelijk het annulatieberoep.

Inmiddels besloot het Hof van beroep te Brussel, bij arrest d.d. 21 november 2017 dat het buitenlandse huwelijk tussen de moeder van de verzoekende partij en dhr. D.A. in de Belgische rechtsorde erkend diende te worden.

Op 9 februari 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van D.A.

De verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 8 mei 2018, de volgende documenten over te leggen: geboorteakte, huwelijksakte, bewijs inkomsten van Belg, een ziekteverzekering die het hele gezin dekt en de betrokkene, bewijs van voldoende huisvesting, attest van onvermogen in land van herkomst, bewijzen van financiële steun in verleden, bewijzen niet ten laste van OCMW.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 augustus 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 augustus 2018 diende de verzoekende partij een nieuwe (derde) aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van D.A..

Op 11 september 2018 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 20 van 10 augustus 2018. Bij arrest nr. 243.134 d.d. 27 oktober 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing.

Op 19 februari 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie inmiddels naar aanleiding van de derde aanvraag tot gezinshereniging een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 maart 2019 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bijlage 20. Bij arrest nr. 243.37 d.d. 27 oktober 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bijlage 20 dd. 19 februari 2019.

De verzoekende partij diende inmiddels op 3 juni 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voormelde aanvraag is op heden nog hangende.

Op 24 november 2020 werd namens de Belgische Staat een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, gericht tegen het arrest nr. 243.134 dd. 27 oktober 2020. Voormeld cassatieberoep werd toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.094 dd. 7 december 2020 en is gekend onder het rolnummer G/A 232.303/WIV-38532.

Op 12 maart 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het kader van de tweede aanvraag tot gezinshereniging in functie van dhr. D.A. opnieuw een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.02.2018 en 16.08.2018 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: G. (...)
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum. (...) 1992
Geboorteplaats: Toshkëz Lushnje
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als familielid van de Belg, A.D. (...) (61.(...)), de echtgenoot van betrokkenes moeder, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De aanvragen van 09.02.2018 en 16.08.2018 werden reeds geweigerd met bijlages 20 respectievelijk op 10.08.2018 en 07.02.2019. De Bijlages 20 van 10.08.2018 en 07.02.2019 werden door de RvV vernietigd bij respectievelijk arrest nr. 243.134 en arrest nr. 243.137 van 27.10.2020 (beiden betekend op 30.10.2020). Heden wordt een nieuwe beslissing genomen betreffende beide arresten nr. 243.134 en nr. 243.137.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen '.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '.

Aangezien betrokkene op het moment van de aanvraag reeds ouder was dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Uit het administratief dossier is duidelijk dat betrokkene zelf sinds 2018 geregeld heeft gewerkt. Uit de raadpleging van de RSZ-databank Dolsis blijkt daarbij dat betrokkene sinds 15.10.2018 vast tewerkgesteld is bij D. (...) Bv te Sint-Agatha-Berchem. Bijgevolg beschikt betrokkene zelf over een stabiel inkomen, en is hij dus per definitie niet ten laste van zijn stiefvader. Het feit dat betrokkene werkt is evenwel een positief element, maar de procedure gezinshereniging voor descendanten ten laste is met voor dergelijke situaties in het leven geroepen. Betrokkene is wel degelijk zelf in staat om een inkomen te verwerven.

Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het gegeven dat betrokkene sedert 01.02.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet Bestuurszaken).

Het middel luidt als volgt:

« La partie requérante soulève un premier moyen d'ordre public, pris de la violation de la législation sur l'emploi des langues.

L'article 41 de cette loi prévoit (nous soulignons) :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

§ 2. Ils répondent cependant aux entreprises privées établies dans une commune sans régime spécial de la région de langue française ou de langue néerlandaise dans la langue de cette région. »

Au vu des rétroactes, il est clair que le requérant a fait l'usage du français pour l'introduction de sa demande.

Or, la décision entreprise est rédigée en néerlandais, ce qui ne se peut.

Dans son arrêt n° 196.118 du 5 décembre 2017, qui concerne une affaire tout à fait comparable, le Conseil du Contentieux des Étrangers (CCE) a jugé :

« Waar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar de bijlage 19ter, die door de gemeente Eeklo werd opgesteld in het Nederlands, merkt de Raad op dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het feit dat de « taal waarvan de betrokkene zich heeft bediend » in casu duidelijk het Frans was. Het is immers geenszins de betrokkene die de bijlage 19ter opstelt, doch wel de gemeente. Het feit dat de stad Eeklo de bijlage 19ter in het Nederlands heeft afgeleverd is volledig conform de artikelen 10 tem 13 van de voormelde taalwetten, nu Eeklo, anders dan de DVZ, moet beschouwd worden als een plaatselijke dienst waarvan de werkring niet meer dan één gemeente bestrijkt. De gemeente Eeklo was et dan ook toe gehouden de bijlage 19ter in het Nederlands op te maken, nu het de taal van zijn gebied moet hanteren. Zoals gezegd is de DVZ echter een centrale dienst die in het geval de gemachtigde een beslissing neemt die volgt op een aanvraag, zoals in casu, de landstaal moet respecteren waarvan verzoekster zich heeft bediend. Het derde middel is eveneens gegrond. »

Dans son arrêt n° 183.345 du 3 mars 2017, le CCE opère une distinction entre la demande de regroupement familial (et notamment le courrier étayant cette demande et ses annexes) et l'annexe 19ter, qui n'est pas un « formulaire de demande », mais un document rédigé par l'autorité locale :

« Uit artikel 52, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit blijkt aldus dat het model van "bijlage 19ter" wordt afgeleverd door de burgemeester of zijn gemachtigde indien de aanvrager het bewijs heeft overgelegd van zijn familieband. De bijlage 19ter betreft bijgevolg geen aanvraagformulier dat door de aanvrager zelf is opgesteld, maar een modelformulier dat door de bevoegde overheid wordt overhandigd. » (nous soulignons)

Dès lors, la décision querellée viole une disposition d'ordre public et doit être annulée.

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen :

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de wetgeving betreffende het taalgebruik in bestuurszaken, doordat de bestreden beslissing had moeten worden genomen in de Franse taal.

Artikel 41 van de Taalwet luidt als volgt:

§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. § 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat zij zich bij het indienen van de aanvragen tot gezinshereniging bij de gemeente Hoegaarden van de Franse taal zou hebben bediend. Uit de

bestreden beslissing blijkt dat de beslissing (bijlage 20) een antwoord betreft op twee aanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dewelke door de verzoekende partij respectievelijk op 09.02.2018 en 16.08.2018 werden ingediend ten overstaan van de gemeente Hoegaarden.

Eenvoudig nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeentediensten van de gemeente Hoegaarden aan de verzoekende partij naar aanleiding van de aanvragen tot gezinshereniging een bijlage 19ter hebben afgeleverd, dewelke volledig in de Nederlandse taal werd opgesteld.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij in haar eerste middel voorhoudt, blijkt uit geen enkel ander document uit het administratief dossier dat de verzoekende partij zich van de Franse taal zou hebben bediend. Integendeel steekt in het administratief dossier kopie van Nederlandstalig e-mailverkeer, waarbij namens de verzoekende partij gecommuniceerd wordt met de gemeente Hoegaarden.

Zie ook:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 11 juli 2017 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd, conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend bij het gemeentebestuur van de plaats waar de verzoeker verbleef, met name Frasnes-Lez-Anvaing, en door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Deze bijlage 19ter is volledig in het Frans opgesteld en uit geen enkel ander document kan blijken dat de verzoeker zich bij zijn aanvraag van het Nederlands zou hebben bediend. (...) De bestreden beslissing, die getroffen werd door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, is een beslissing genomen door een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt. De verzoeker, die een particulier is in de zin van artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken, heeft zich blijkens het administratief dossier in zijn verblijfsaanvraag bediend van het Frans. Bijgevolg diende de RvV X - Pagina 3 bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken, in het Frans te worden opgesteld” (RvV nr. 204.639 van 31.05.2018)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zelfs geen poging doet om aan te tonen op basis van welke documenten dan wel zou moeten worden vastgesteld dat zij zich in -de overigens eentalig Nederlandstalige gemeente Hoegaarden- van het Frans zou hebben bediend bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging.

Door louter te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een schending van de taalwetgeving werd vastgesteld, maakt de verzoekende partij uiteraard volstrekt niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing in strijd met artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken zou zijn genomen.

De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geheel terecht gebruik gemaakt van de Nederlandse taal bij het nemen van de bestreden beslissing. De voorgehouden schending van de artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

In voorliggende zaak werd de bestreden beslissing genomen door een centrale dienst in de zin van de voormelde gecoördineerde wetten, met name door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de werkring het ganse land bestrijkt. In het geval dat de bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraag door een particulier, moet de taal van de beslissing van de centrale dienst de taal zijn waarvan de betrokkene zich heeft bediend.

Het wordt niet betwist dat de weigering van verblijf het gevolg is van twee aanvragen voor een verblijfskaart van de verzoekende partij in functie van haar Belgische schoonvader. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, blijkt uit het administratief dossier allerminst dat de verzoekende partij zich bij haar aanvragen op 9 februari 2018 en 16 augustus 2018 van de Franse taal zou hebben bediend in haar contact met de gemeente Hoegaarden. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

Waar zij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient de verzoekende partij erop te worden gewezen dat deze in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kent.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet in het Nederlands mocht worden genomen. Een schending van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer precies het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel. Daarnaast meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

« 1. *En droit*

L'article 40bis de la loi du 15.12.1980 (ci-après, LE) :

« § 1er. *Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont les membres de famille du citoyen de l'Union pourraient se prévaloir, les dispositions ci-après leur sont applicables.*

§ 2. *Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union :*

1° *le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui l'accompagne ou le rejoint;*

2° *le partenaire auquel le citoyen de l'Union est lié par un partenariat enregistré conformément à une loi, et qui l'accompagne ou le rejoint.*

Les partenaires doivent répondre aux conditions suivantes :

a) *prouver qu'ils entretiennent une relation de partenariat durable et stable dûment établie.*

Le caractère durable et stable de cette relation est démontré :

- *si les partenaires prouvent qu'ils ont cohabité en Belgique ou dans un autre pays de manière ininterrompue pendant au moins un an avant la demande;*

- *ou bien si les partenaires prouvent qu'ils se connaissent depuis au moins deux ans précédant la demande et qu'ils fournissent la preuve qu'ils ont entretenu des contacts réguliers par téléphone, par courrier ordinaire ou électronique, et qu'ils se sont rencontrés trois fois durant les deux années précédant la demande et que ces rencontres comportent au total 45 jours ou davantage;*

- *ou bien si les partenaires ont un enfant commun;*

b) *venir vivre ensemble;*

c) *être tous les deux âgés de plus de vingt et un ans. L'âge minimum des partenaires est ramené à dix-huit ans lorsqu'ils apportent la preuve d'une cohabitation d'au moins un an avant l'arrivée de l'étranger rejoint dans le Royaume;*

d) *être célibataires et ne pas avoir une relation de partenariat durable et stable avec une autre personne;*

e) *ne pas être une des personnes visées aux articles 161 à 163 du Code civil;*

f) *n'avoir fait ni l'un ni l'autre l'objet d'une décision définitive de refus de célébration du mariage sur la base de l'article 167 du Code civil.*

3° *les descendants et les descendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, âgés de moins de vingt et un ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent, pour autant que l'étranger rejoint, son conjoint ou le partenaire enregistré visé en ait le droit de garde et, en cas de garde partagée, à la condition que l'autre titulaire du droit de garde ait donné son accord;*

4° *les ascendants et les ascendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent;*

5° *le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde.*

Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, les cas dans lesquels un partenariat enregistré sur la base d'une loi étrangère doit être considéré comme équivalent à un mariage en Belgique.

§ 3. Les membres de famille visés au § 2 qui sont citoyens de l'Union ont le droit d'accompagner ou de rejoindre le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 3, pour autant qu'ils remplissent la condition énoncée à l'article 41, alinéa 1er. Les membres de famille qui ne sont pas citoyens de l'Union doivent remplir la condition fixée à l'article 41, alinéa 2.

§ 4. Les membres de famille visés au § 2 qui sont citoyens de l'Union ont le droit d'accompagner ou de rejoindre le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 1° et 2°, pour une période de plus de trois mois pour autant qu'ils remplissent la condition fixée à l'article 41, alinéa 1er. Les membres de famille qui ne sont pas citoyens de l'Union doivent remplir la condition fixée à l'article 41, alinéa 2.

Le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2°, doit également apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes afin que les membres de sa famille visés au § 2 ne deviennent pas une charge pour le système d'aide sociale du Royaume au cours de leur séjour, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques pour les membres de sa famille dans le Royaume. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte de la situation personnelle du citoyen de l'Union, qui englobe notamment la nature et la régularité de ses revenus et le nombre de membres de la famille qui sont à sa charge.

Le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 3°, peut être accompagné ou rejoint uniquement par les membres de famille visés aux § 2, alinéa 1er, 1° et 2°, ainsi que par ses enfants ou par les enfants des membres de la famille visés aux 1° et 2°, qui sont à sa charge, pour autant qu'ils satisfassent, selon le cas, à la condition de l'article 41, alinéa 1er ou 2.

Le membre de la famille visé au § 2, alinéa 1er, 5°, doit apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes pour subvenir à ses propres besoins ainsi qu'à ceux de son enfant, citoyen de l'Union, pour ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte notamment de leur nature et de leur régularité. »

L'article 40ter LE :

« § 1er. Les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, d'un Belge qui a exercé son droit à la libre circulation, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux mêmes dispositions que les membres de la famille d'un citoyen de l'Union.

§ 2. Les membres de la famille suivants d'un Belge qui n'a pas fait usage de son droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, conformément au Traité sur l'Union européenne et au Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, sont soumis aux dispositions du présent chapitre :

1° les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial;

2° les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, pour autant qu'il s'agit des père et mère d'un Belge mineur d'âge et qu'ils établissent leur identité au moyen d'un document d'identité en cours de validité et qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant le droit au regroupement familial.

Les membres de la famille visés à l'alinéa 1er, 1°, doivent apporter la preuve que le Belge :

1° dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi. Pour l'évaluation des moyens de subsistance, il est tenu compte de leur nature et de leur régularité. Par contre, il n'est pas tenu compte des moyens provenant du revenu d'intégration sociale, de l'aide sociale financière, des allocations familiales de base et suppléments, des allocations d'insertion professionnelle et de l'allocation de transition. Il n'est tenu compte de l'allocation de chômage que si le Belge prouve qu'il cherche activement du travail.

Cette condition n'est pas d'application si le Belge se fait accompagner ou rejoindre uniquement par les membres de sa famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 3°, qui sont mineurs d'âge.

2° dispose d'un logement suffisant lui permettant d'héberger le ou les membres de sa famille qui l'accompagnent ou le rejoignent et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont le Belge apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

3° dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille.

Lorsqu'un certificat de non-empêchement à mariage a été délivré, il ne sera pas procédé à une nouvelle enquête à l'occasion de l'examen d'une demande de regroupement familial fondée sur le mariage célébré suite à la délivrance de ce certificat, sauf si de nouveaux éléments se présentent.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° et 2°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans. Toutefois, cet âge minimum est ramené à dix-huit ans lorsque le lien conjugal ou le partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage est préexistant à l'introduction de la demande de regroupement familial ou lorsque, dans le cas d'un partenariat enregistré conformément à une loi, ils apportent la preuve d'une cohabitation d'au moins un an avant l'introduction de la demande de regroupement familial. Sans préjudice des articles 42ter et 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs (de fait et de droit) sur lesquels repose une décision (motivation formelle) ; pour rencontrer les obligations de motivation, il faut "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 du 29 mars 2013) ; par conséquent, "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 du 22 janvier 2013). En outre, la motivation « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'État : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

2. Développement du moyen

La motivation en fait est insuffisante et incorrecte, méconnaît la teneur des articles 40ter et 40bis LE, et les conditions applicables, à plusieurs égards : elle laisse entendre que l'évaluation de la condition et du caractère « à charge » ne se fait que par rapport à l'époux de la mère du requérant (Monsieur A. (...)), puis elle interprète cette condition « à charge » uniquement sous l'angle financier et/ou matériel et exclut le caractère à charge pour l'unique motif que le requérant a lui-même un revenu. Ce faisant elle commet aussi une erreur manifeste d'appréciation.

D'abord, la partie défenderesse n'analyse la qualité « à charge » que vis-à-vis du beau-père du requérant, et ne tient pas compte du lien de dépendance entre le requérant et sa mère, Madame A. (...), invoqué aussi à l'appui de ses demandes de séjour.

La situation du requérant doit pourtant s'analyser aussi au regard du lien de dépendance qui l'uni(ssait) à sa mère, dans leur pays d'origine et encore actuellement. Son mariage avec le ressortissant belge a en effet été conclu postérieurement, et le requérant n'aurait pu être à la charge du ressortissant belge dès avant son départ d'Albanie, et ne l'est que depuis l'union de sa mère avec lui.

C'est donc le lien de dépendance qui unit le requérant à sa mère et à son beau-père qui devait être pris en compte en l'espèce, quod non.

Ensuite, la partie défenderesse a mal interprété et appliqué la condition « à charge » contenue dans la loi, en la limitant aux seuls angles financiers et/ou matériel. Ce n'est pas ce qui est prévu par la loi :

L'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, auquel l'article 40ter de la même loi renvoie, constitue la transposition de la directive européenne 2004/38 (dite « liberté de circulation ») dont l'interprétation est pertinente pour analyser cette notion de « charge ».

La Cour de Justice de l'Union européenne (ci-après, la CJUE) a rappelé que la qualité de membre de famille à charge « résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le ressortissant communautaire » (voy. entre autres, CJCE, arrêt Chen, 19 octobre 2004, citant l'arrêt Lebon, 1987).

Il est toutefois nécessaire que la prise en charge soit déterminante pour le membre de la famille et qu'elle rencontre les besoins essentiels de ce membre de la famille (voy. notamment GUE, arrêt Jia c. Suède, 9 janvier 2007).

C'est donc l'existence d'une situation de dépendance réelle qui doit être établie entre les protagonistes (voy. notamment CJUE, arrêt Reyes, 16 janvier 2014 ; C-423/12).

En revanche, selon la Cour, « il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons [de ladite dépendance et donc] du recours à ce soutien[,] et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée » (Jia, pts 35-36 ; Chen, pt 43 ; Lebon, pt 22).

En 2014, dans l'arrêt Reyes précité, la GUE affirme qu'un descendant de plus de 21 ans, ressortissant de pays tiers, ne doit pas établir qu'il a vainement tenté de trouver du travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités du pays d'origine et/ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance. Elle ajoute que, si cette dépendance doit exister dans le pays de provenance du membre de la famille concerné au moment où il demande à rejoindre le citoyen de l'Union dont il est à la charge, le membre de la famille ne perd pas sa qualité de personne « à charge » parce qu'il aurait des chances raisonnables de trouver un emploi et entendrait travailler dans l'État membre d'accueil.

Ces conditions doivent être interprétés à la lumière des circonstances de fait et la preuve « à charge » peut être apportée partout moyen approprié (CJUE, arrêt Jia précité).

En l'espèce, le lien de dépendance qui unit le requérant à sa mère et à son beau-père, a été prouvé par de nombreux éléments et explications, fournis en termes de demandes, qui établissent une dépendance sociale, affective et matérielle entre les intéressés. Lorsque des enfants (même majeurs) habitent avec leur mère, il est évident qu'ils peuvent prouver cette qualité « à charge » par d'autres voies que des éléments purement financiers et matériels. En l'occurrence, le fait que le requérant était à peine majeur lorsqu'il est arrivé en Belgique, l'hébergement du requérant par sa mère, le fait qu'il l'a accompagnée en Belgique, qu'il était scolarisé, et réside depuis tout ce temps avec elle mais aussi avec son époux dont il est très proche, et l'ensemble des documents et explications produites, attestent à suffisance du fait qu'il est « à charge » et dépendant d'eux.

En n'évaluant que les demandes sous l'aspect financier et/ou matériel, la partie défenderesse procède à une interprétation de la notion « à charge » bien trop restrictive, contraire à ce que prévoit la loi et la jurisprudence.

Enfin, la partie défenderesse ignore le fait que le (droit au) travail du requérant dépend de sa mère et de son beau-père : ce (droit au) travail lui est accordé uniquement et tant que la demande de reconnaissance de son droit de séjour est pendante.

Cela signifie non seulement qu'il est extrêmement précaire, mais aussi que son revenu dépend du fait qu'il est à la charge de sa mère et de son beau-père. Il n'est donc pas possible de décider que le requérant est autonome en raison de ce revenu précaire : la conséquence directe d'une telle décision est que sa demande est rejetée, qu'il perd son droit de travailler et que la famille ne dispose plus de ce revenu.

Pour toutes ces raisons, lues seules ou de façon combinée, la partie défenderesse commet une manifeste d'appréciation, et méconnaît ses obligations de motivation et les dispositions précitées.

La décision est illégale et doit être annulée.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen :

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.007.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet-afdoende zou zijn en de draagwijdte van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zou miskennen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat

deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van dhr. D.A. (...), als zijnde een bloedverwant in de neergaande lijn van de echtgenote van deze referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Terwijl artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze overwogen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging reeds (ruim) ouder was dan 21 jaar, zodat de verzoekende partij het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het

voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Terecht wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing verduidelijkt dat rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Zie ook:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Afgezien van het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op correcte wijze werd onderzocht of de verzoekende partij in het verleden ook reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon, merkt verweerder op dat in casu tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) werd besloten, omdat de verzoekende partij reeds sedert 15.10.2018 zelf tewerkgesteld is.

Zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij zou worden aangenomen, met name dat het ten laste zijn door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte uitsluitend wordt beoordeeld in functie van de Belgische referentiepersoon (quod non), dan nog moet worden vastgesteld dat deze kritiek niet pertinent is om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten, nu de bestreden beslissing gestoeld is op de vaststelling dat de verzoekende partij reeds jarenlang zelf over een stabiel inkomen beschikt en dus per definitie niet kan geacht kan worden ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon en/of haar moeder.

Voor zoveel als nodig verwijst verweerder nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoekster en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien”.

En ook:

“2.9. In het administratief dossier werd bovendien informatie opgenomen die op 27 april 2020 via de Dolsisapplicatie uit de registers van de Sociale Zekerheid werd gehaald, waaruit blijkt dat verzoekster tussen 2 november 2018 en 27 april 2020 voor Belgische werkgevers actief was. Verzoekster beweert weliswaar in haar middel dat zij slechts sedert eind november 2019 tewerkgesteld is, maar deze bewering mist kennelijk feitelijke grondslag. De gemachtigde van de minister overweegt op basis van deze vaststellingen dat “betrokkene ook op dit moment niet ten laste is van haar moeder in België, gezien zij in staat is zelf over een inkomen te beschikken”. Het gegeven dat verzoekster gedurende minstens anderhalf jaar eigen inkomsten heeft verworven, staat haaks op haar voorgehouden hoedanigheid van descendent die ten laste zou zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoeksters bewering in haar middel, dat het om uitzendarbeid zou gaan en daardoor niet als een vast inkomen kan worden beschouwd, werpt geen ander licht op de vaststelling dat verzoekster een eigen inkomen verwerft en bijgevolg niet ‘ten laste’ van haar moeder is.” (RvV nr. 244.562 dd. 23.11.2020) (eigen markering)

En ook:

“De verzoekende partij betwist niet dat zij een eigen inkomen heeft. De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoon dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij

het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar moeder, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond. 3.8. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. De verzoekende partij kan door haar zelfstandige activiteit niet ten laste worden beschouwd van haar moeder, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Dit motief volstaat, samen met het niet-betwiste motief omtrent de aangevoerde omstandigheid dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan verblijven, om de bestreden beslissing te schragen.” (RvV nr. 245.025 dd. 27.11.2020) (eigen markering)

Gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen gronden is vastgesteld dat de verzoekende partij kennelijk in staat is om zelf een inkomen te verwerven, is allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat niet voldaan is aan de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, hetzij de gezinshereniging van echtgenoten mogelijk te maken, hetzij aan personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

In haar tweede middel voert de verzoekende partij nog aan dat het begrip “ten laste zijn” door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie te eng zou zijn ingevuld, nu het niet louter betrekking zou hebben op een financiële of materiële afhankelijkheid.

De verzoekende partij verwijst in dit kader naar rechtspraak van het Hof van Justitie, doch zij verliest uit het oog dat zij in casu gezinshereniging heeft aangevraagd met een statische Belg, zodat er geen sprake is van een intracommunautair aspect en het Unierecht in beginsel geen toepassing vindt.

Terwijl hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot vage beschouwingen, ter ondersteuning van het feit dat zij -ondanks haar financiële zelfredzaamheid-daadwerkelijk afhankelijk zou zijn van haar Belgische schoonvader (en/of moeder).

In dit kader kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat door het Hof van Justitie in het arrest K.A. uitdrukkelijk is overwogen dat volwassenen in beginsel in staat moeten worden geacht om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, waarbij het slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden aangenomen dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat:

“Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. nog onderstreept dat “volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.” (§ 65). Het vereiste onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU werd onmiskenbaar doorgevoerd in de bestreden beslissing. Verweerder heeft vastgesteld dat niets erop wijst dat indien verzoeker het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten, zijn partner zou zijn verplicht hem te vergezellen en eveneens dit gehele grondgebied te verlaten. Zoals verweerder correct heeft opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het louter bestaan van een gezinsband niet volstaan voor de erkenning van het afgeleid verblijfsrecht. Noch in het kader van zijn aanvraag noch in het kader van huidig beroep bracht verzoeker concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op een afhankelijkheid tussen hem en zijn partner die kan maken dat deze laatste in navolging van hem zou worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.” (RvV nr. 247.052 dd. 11.01.2021)

Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds geruime tijd in België verblijft, kan geenszins volstaan als bewijs dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij lijkt ten onrechte de mening toegedaan dat zij omwille van haar integratie in het Rijk in aanmerking zou moeten komen voor een gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht overwogen dat “de procedure gezinshereniging voor descendanten ten laste niet voor dergelijke situaties in het leven is geroepen”.

De verzoekende partij dient de geëigende procedures te volgen, indien zij meent omwille van haar langdurig verblijf in het Rijk, dan wel omwille van het feit dat zij alhier school heeft gelopen, ... te moeten worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch dat zij deze inhoudelijk betwist. Zij voert zo de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij diende meerdere aanvragen in als bloedverwant in neerdalende lijn van A. D., de Belgische partner van haar moeder.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de

werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In voorliggende zaak weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij in functie van haar Belgische stiefvader omdat uit het dossier blijkt dat zij sinds 2018 zelf over een stabiel inkomen uit een tewerkstelling beschikt, zodat blijkt dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van de aanvragen tot gezinshereniging met haar Belgische stiefvader ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste van hem te zijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij zelf sinds 2018 over een inkomen uit arbeid beschikt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het ten laste zijn te eng interpreteert doordat enkel de afhankelijkheidsband ten opzichte van de referentiepersoon zelf wordt onderzocht, gaat de verzoekende partij voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij per definitie niet aantoonbaar ten laste te zijn omdat zij zelf over een stabiel inkomen beschikt. Verder toont de verzoekende partij met haar betoog overigens niet aan welke andere concrete banden van afhankelijkheid anders dan het louter financiële er tussen haar en de referentiepersoon zouden bestaan. Zij beperkt zich tot een vaag en theoretisch betoog waar zij tracht aan te tonen dat er ook andere banden van afhankelijkheid in aanmerking dienen te worden genomen.

Het feit dat de band met de referentiepersoon nog niet bestond toen de verzoekende partij in haar land van herkomst verbleef en dat deze pas ontstond doordat haar moeder, tijdens het verblijf van de verzoekende partij in België, een relatie aanging met de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat het ten laste zijn niet is aangetoond nu

blijkt dat de verzoekende partij sinds 2018 zelf over een stabiel inkomen beschikt. De verwerende partij spreekt zich in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt aan te nemen niet uit over de afhankelijkheid ten tijde van het verblijf van de verzoekende partij in het land van herkomst. Bijkomend kan de Raad opmerken dat de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om haar standpunt te onderbouwen in deze zaak niet dienstig is. Zoals reeds gesteld heeft de verzoekende partij gezinshereniging aangevraagd in functie van haar Belgische stiefvader. Uit niets blijkt dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zou hebben uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Zoals hiervoor is gebleken, is de door de verzoekende partij ingediende aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid, gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie”* (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie of de Mededeling van de Europese Commissie over de interpretatie van de voorwaarde van het “ten laste” zijn niet dienstig (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

Het feit dat de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft zoals de verzoekende partij voorhoudt, namelijk dat zij haar werk verliest zodat haar inkomen wegvalt voor haar gezin waarmee ze samenleeft, doet geen afbreuk aan het voorgaande en betekent niet dat de verwerende partij niet kon overgaan tot de weigering van het verblijf.

Een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU